

Лазимъ по нейния зноенъ грѣбъ и едва понасяме юлската горещина. По обѣдъ, въ най-силното слънце, отъ срещния баиръ пристига гласътъ на свирка. Идатъ хора къмъ насъ, връщатъ се жътвари отъ чифлицитѣ. Свирката реди игрива пѣсень, двамина играятъ предъ четата и викатъ, а слънцето запа-

Ржченица

Дим. Николовъ

лено извърща глава и изгаря пѣсѣка въ рѣката. . . Свирката въ кръчмата млъкна. Близнака подхвана пѣсень, изви гласъ нестройно и преглътна.

— Не мога вече, не ме бива. Тука ли е Владо Ружинъ?

— Тука съмъ! — обади се Ружинъ отъ къмъ вратата.

— Владу, хайде сега да те видя!